

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

BUCOVINA DE NORD N-A COBORÂT DE PE CRUCE

Prof. Dr. GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU

*„Niciodată Crucea nu mi-a fost mai grea
 Ca-n aceste vremuri de cumplit calvar.
 Cerne desnădejdea scrum amar de stea
 Peste patimi mute de-ndelung coșmar.”*
 (Dumitru Cristea, 1927-2000, poet al Crucii)

BUCOVINA – ȚARA FAGILOR DE AUR

Bucovina – braț trupesc, mărginaș al Vetrei strămilene **DACIA**, asemeni Mamei străbune, asaltată de timpuriu de nomazii însetați și flămânzi după pradă, **slavii** (veneții, anții, slavinii), așezați în sec. V,d.Hr. între bazinul mijlociu al **Vistulei** și **Niprul** mijlociu și superior (cf, Pliniu, Tacit, Ptolomeu, Iordanes, Procopiu), hunii, ramurile germanice, turanice, lăsând peste ființa ei valahă atâtea dăre și frânturi de neamuri vrăjmașe.

Începând cu sec. 9, slavii au format 3 grupuri de popoare: în vest, poloni, cehi, slovaci; în est, ruși, iar în sud, sloveni, croați, sârbi, bulgari, iar rudele lor uglicii și tivertii, rămași în așezarea valahă au fost asimilați de băștinași. (N.Iorga,*Geschichte des Rumanischen Volkes*, I,p.108; Moise de Chorene/C.Jirecek,*Geschichte der Serben*,I,p. 102;*Archiv fur slavische Philologie*,XX,p.36;XXVII,p.54;*Chronica Nestoris*, Miklosich, 6)

Năvălirile slavone au fost oprite de valul migrator al pecenegilor (sfârșit sec.IX; al cumanilor, sfârșit sec.XI; și al tătarilor sec.XII-XIII). În secolul al IX-lea, **rutenii** se aflau **răzleți**, neînchegați, pripășiți pe lângă cetățile **Czerwen**, **Trembowla**, **Przemysl**, cuprinse în hotarele noului stat polon. Marele duce Vladimir cel Sfânt al Rusiei, a cucerit cetățile „**cervenice**”, „**cervone**”-roșu, creând „**Rusia rubra**”-Rusia Roșă, **Rotrussland**, cf.Strahl, *Gesch. d. Russischen*, I, p. 106; R.F. Kaindl, *Die Ruthenen in der Bukowina*, p. 18, alipindu-le principatului de Kiev în 981. Un rutean, **Vladimirco** de **Ruricovți**, a întemeiat în anul **1141**, **principatul rutean de Halic**, numit statul **halician** sau **galițian**.

La începutul sec. al XIII-lea, noul stat rutean este râvnit de poloni și unguri. Andrei al II-lea al Ungariei și-a căsătorit fiul Coloman cu fiica regelui polon, urcându-l pe tronul Principatului Halic, moment în care suveranii Ungariei își adăugă și titlul de rege al Galiției și Lodomeriei (pricipatele unite Halic-Vladimir), „**Galitiae Lodomeriaeque rex**”.

Pe la mijlocul sec. al XIII-lea, au năvălit tătarii în Europa, subjugând întreaga Rusie, iar principii de Halic au fost nevoiți să plătească tribut greu. Expansiunea tătară s-a întins și peste cnezatele Moldovei, care s-au unit formând în veacul al XIV-lea, **Voievodatul Șipenițului**, cuprins între **Nistru** și **Prut**, adică, țara **Bucovinei** de astăzi.

În anul **1340**, boierii galițieni și-au otrăvit principele Gheorghe Troidenowicz, prilej favorabil regelui polon Cazimir cel Mare, care ocupă Galiția, alipind-o Poloniei, rămânând în legătură neîntreruptă până în anul **1772**, când are loc prima împărțire a Poloniei, iar Galiția a trecut sub stăpânirea habsburgilor, ajungând o colonie austriacă.

Voievodul **Bogdan I** a pus temelia Țării **Moldova**, alipind și voievodatul **Șipenițului**, vecin cu Galiția. Noua țară, Moldova-Bucovina s-a întins până la **Nistru** și **Ceremuș**.

Bucovina - Țara Fagilor de Aur ajunge vecină cu Polonia, având contacte politice, iar cu Galiția polonă, relații de natură economică, ce s-au transformat, până **astăzi într-o chestiune ruteano-ucraineană**, în frumoasa **Bucovină**, dar **sfârtecată și martiră**.

Pentru a întuneca privirile crunte ale Ungariei asupra Bucovinei, Petru I. Mușat, îngăduie suzeranitatea lui Vladislav Jagiello, regele polon în anul 1387. În anul **1388**, Vladislav Jagiello s-a împrumutat de la Petru Mușat cu o mare sumă de bani, punând gaj, teritoriul **Pocuției** care, se întindea dincolo de **Ceremuș și Colacin** până spre Halic, având hotar Nistru în nord și spinarea Carpaților Pocuțieni în sud. Vladislav și urmașii său au uitat să restituie banii, iar domnii moldavi n-au uitat de gajul Pocuția, vreme în care iobagii ruteni cădeau continuu sub jugul greu al moșierilor poloni.

În anul 1489, iobagii ruteni în frunte cu un *Doja* al lor, Mucha, sprijinit de Ștefan cel Mare și de tătari au devastat Pocuția. Răscoala a fost în cele din urmă înfrântă, iar represiunile groaznice i-au silit pe ruteni să capete refugiu la Ștefan, Domnul Moldovei. În primăvara anului 1490, Ștefan a ocupat Pocuția, întorcându-se cu pradă bogată, între care și prizonieri ruteni care au fost colonizați în Bucovina. În **1497**, Ioan Albert **a arat** în Moldova împreună cu oastea sa zdrobită de Marele Ștefan, terenul pe care s-au sădit pueți de stejar, dând naștere legendarului **Codrul al Cosminului**.

În **1502**, Marele Ștefan reocupă Pocuția până la Halic, aducând iar în Bucovina ruteni din Tismenița, 180 de familii și din Jesupol, 154 de familii pe care i-a colonizat. (Hurmuzachi, *Documente* II, 2, p. 324, „... greges hominum... secum abducerunt.”; Hurmuzachi, *Documente* II, 2, p. 489, „...sed ipsos etiam subditos in terram tuam abegisti... in Thissmyenyca CXXXXXIII. Capita hospitum”; Hurmuzachi, *Documente* II, 2, p. 503, „Omnes Rutheni vadent ad wojewodam... se sibi subdiderunt ex hinc ad ipsum fugerunt... incipiunt laborare et deficere al Walachum.”)

Grigore Ureche amintește în cronică sa, privind cucerirea Pocuției, „pre mulți oameni, bărbați, femei și copii i-au luat robi, mai mult de o sută de mii și i-au așezat Ștefan Vodă în țara sa, de și până astăzi trăiește limba rusească în Moldova.” (Grigore Ureche, *Letopisețele Moldovei*, Ed. Kogălniceanu, I, p. 174)

Scenariul se petrece și în vremea lui Bogdan III, care calcă Polonia în 1509, pătrunzând până la Lamberg și luând mulțime de robi. În 1510, tratatul de pace de la Camienița-Polonia, prevedea slobozirea prizonierilor ruteni-polonezi. Petru Rareș, reocupă Pocuția pierdută de Ștefăniță și „*robiră iarăș gloate de ruteni spre a le așeza în Moldova.*” (Hurmuzachi, *Documente* II, 1, p. 134, „homines captivi vel abducti.”)

Ștefan Lăcustă, prin tratatul de la Hotin, restituie robii ruteni din Bucovina. **Pocuția a fost recucerită de Ioan Vodă Viteazul, în 1572**, reîmprospătând colonia de ruteni cu alți robi. Petru Șchiopul și Movileștii au fost filopoloni, încetând astfel colonizările cu ruteni. Între sec. XVII-XVIII, rutenii din Pocuția și Polonia care au trecut în Bucovina au fost ne semnificativi. Abia în **1749**, legislația lui Constantin Mavrocordat a înlesnit migrația rutenilor pe moșiile boierești și mănăstirești din Bucovina.

Trebuie menționată și **răspândirea elementului moldav în Galiția estică**, care a întemeiat așezări după vechiul obicei valah, *ius valachicum, consuetudo valachica*, precum, satul **Hadle** de lângă Dubieko, în 1378, „*Nayn wayvoda Walachorum*”, în **Sanok**, în 1386, Voievozi moldavi Dinga și Dzurds în Stupnița, în 1390, pe valea râului **Opor**, în 1397, satul de la Kyrow, în 1402, satul Turka și Sandecz, satul Cosovul vechi de pe Ceremuș în Pocuția la 1424, ori Bolechoc – „*villa Valachorum*”. (*Arhiva Istorică*, I, 1, p. 104; *Oesterr-Ungar. Monarchie in Wort und Bild*, X, p. 71; *Akta Grodz. I Ziemska*. VII, p. 44; Hrusevskyj, *Materialij*, p. 28; Dlugosz, cod. Przcz. I, p. 320; I. Bogdan în *Anal. Acad. Rom.* XXIX, p. 626; Hurmuzachi, *Documente* II, 2, p. 219, cf. II.3. p.320-611)

Războiul din 1683, a determinat exodul unor moldoveni din Hotin, Soroca, Cernăuți, Dorohoiu în Polonia. În Lemberg, moldovenii erau foarte numeroși, având comitatul lor, după obiceiul pământului, *ius valachicum, consuetudo valachica*, cu piață, biserică, edificii publice ș.a. (Hurmuzachi, *Docum.* XI, p. 286, 419; *ibid.*, supl.II, vol.III, p.152; F.I. Jekel, *Pohlens Handelsgeschichte*, I, p.158; I. Krypiakewicz, *Die Ruthenen in Lemberg*, în *Anal. Soc. Sevcenko*, 77, p.103; Iorga, *Relațiile cu Lembergul*, p.16; *Akta Grodz. I Ziemska*. XIV, no. 2756 „*iudicium valachicum*” și „*iudices valachici residentes in jure*”, cf. I. Nistor, *Handel u. Wandel in der Moldau*, p. 70; B.P. Hașdeu, *Arhiva Istorică*, I, 1, p. 153)

Istoricul Katuzniacki, semnală exodul vlahilor în sec. 12-13, dar mai ales în 14-16, ca, „*negustori, emigranți, meseriași, țărani, păstori, unde se așezară statornic și se cîrmuiau după obiceiul lor strămoșesc, în peste o sută de sate înființate pe temeiul dreptului românesc.*” (Katuzniacki, *Rumunisches im Kleinrussischen und Polnischen* în *Denkschriften der Kais. Akademie der Wissenssch. Phil. Hist.* KI.XXX, p.11-66)

Mărturia explică toponimia valahă din Galiția, păstrată în limba rutenilor de la șes și de la munte (huțanii), în satele românești: Acrișor, **Brusturi**, Cobelnița, Târnova de jos, Moldovăț, ș.a. și-a peste 300 de cuvinte românești păstrate în ruteană. (Miklosich, *Wanderungen der Rumunen*, în Denkschrift. D. Kais. Akad. D.Wissensch. XXX, p. 10)

Sub domnia biruitorului și neegalatului Domn **Ștefan cel Mare**, aflăm dincolo de **Nistru** sate românești, înfloritoare precum **Kitrosy**/ Chetrosul ori **Malojeszty**/ Mălăești. (I. Bogdan, *Documentele lui Ștefan cel Mare*, I, 109)

Rutenii așezați în Bucovina, pierzând contactul cu frații din Galiția și Podolia au fost ușor asimilați de moldoveni, după afirmația cronicarului polon Ioan Dlugosz, contemporan cu Atletul lui Hristos - Ștefan cel Mare, (I. Dlugosz, ed. Lip., p. 1112; Georg Krekwitz, *Beschreibung des ganzen Konigreiches Ungaru*, Frank-furt, 1685, p. 390); iar Prințul enciclopediei și Domnul cult al Moldovei, **Dimitrie Cantemir**, mărturisea că „*rutenii aduși din Polonia și au fost așezați în mijlocul Bucovinei au uitat limba lor maternă și au primit pe cea moldovenească.*” (Dimitrie Cantemir, *Descriptio Moldaviae*, p. 132. „*Qui e Polonia in mediam Moldaviam translati fuere longo temporis tractu, patriae linguae obliti Moldavicam recipere.*”)

Fenomenul de asimilare l-a confirmat și Busching în geografia sa apărută între 1767-1771. (A.F. Busching, *s Erdbeschreibung*, I, 2, p. 1637. „*Die aus Polen mitten in die Moldau versetzien Bauern haben ihre Landessprache vergessen und reden moldauisch.*”)

„*Așa fiind, rămâne deci bine stabilit, afirma marele istoric bucovinean, academicianul Ion Nistor, că vechii coloni ruteni din Bucovina, întrucât ei în temeiul tratatelor de pace de la Camenița și Hotin nu urmară să fie restituiți stăpânilor lor din Polonia, pe vremea lui Dimitrie Cantemir, care ca domn al Moldovei își cunoștea destul de bine supușii săi, erau cu desăvârșire asimilați de moldoveni, formând cu aceștia unul și același neam, neamul românesc din Moldova, din care făcea parte pe acele vremuri și țara Bucovinei.*” (I. Nistor, *Românii și rutenii din Bucovina*, Ed. Do-MinoR, Iași, 2001, p. 25)

Iată deci, adevărul natural, istoric al Bucovinei de Nord, cel din totdeauna!

Evident, pretențiile mincinoase, permanente, perfide ale rutenilor farisei n-au încetat!

În anul **1772**, după împărțirea Poloniei, **Austria**, și-a **anexat Galiția** și sub pretextul înlesnirii mijloacelor de comunicare între Transilvania și Galiția a mutat cu de la sine obrăznicie și înșelăciune pajurele imperiale în Vatra Bucovinei milenare, apoi a trimis o comisie să cerceteze terenul în vederea statornicirii granițelor între Transilvania și Țările românești. „*Astfel, în vreme ce turcii se războiesc cu rușii, curtea din Viena înaintează pajurile spre Moldova și Muntenia, câștigând pozițiunile, la care râvnise de atâta vreme.*” (Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Ion I. Nistor; **Mihai Eminescu, Bucovina și Basarabia** în, *Cartea Vie a Basarabiei și a Bucovinei*, vol.I, Cuvânt înainte Constantin Noica, Ed. Sitech, Craiova-2007, p. 49)

Artizanii aceluși furt imperial și meschin, fără de care capetele încoronate, *pătrate*, dar alungite înspre înavușirea mișească, de la Viena, ar fi rămas neputincioase, au fost tigrul cancelar **Kaunitz** și vulpoiul baron **Thugut**, internunțiu de la Constantinopol, care prin diplomație, viclenie și cu neînsemnate sume de bani au corupt oficiali ruși și turci, pregătind astfel terenul în vederea anexării Bucovinei valahe.

„*Galiția și Ardealul erau cele două provincii, cari hotărau împărăția spre miază noapte și răsărit; din întâmplare însă între aceste două provincii nu exista nici o comunicație... Marele stat-major austriac trimite doi ofițeri superiori să facă recunoașteri, să studieze terenul... Ofițerii propun o linie, ce ar porni de la **Oituz la Trotuș**, de aici pe **țarmul Trotușului până la Siret**, apoi pe **Siret în sus până la satul Camenca**, de aici spre **Cernăuți până la Nistru**, luând cel puțin **terenul dominant din codrul Hotinului.***” (Mihai Eminescu, *Bucovina și Basarabia*, op. cit., p. 50)

Baronul Thugut s-a pus bine cu miniștri Porții, (**portarii** n.a.), pentru a-și câștiga mijlocitori fideli. Ei sunt recomandați, „*călduros*”, de profetul nostru Mihail Eminescu, care le face o radiografie corectă, dând exemplul starea domnitorului Matei Ghica.

„**Miniștrii Porții sunt plătiți** pentru ca să-l pună în scaunul domnesc al Munteniei. **Miniștrii Porții sunt plătiți** pentru ca să-i găsească un cusur și să-l înlocuiască prin altul. **Miniștrii Porții sunt plătiți** pentru ca să facă toată treaba mușama și să-i facă hatârul de a-l mai lăsa în scaunul domnesc. **Miniștrii Porții sunt plătiți** pentru ca să-i găsească alt cusur: Matei Ghica nu mai poate plăti-el e surghiunit. Un surghiun este o afacere nu mai puțin productivă.

C. Mavrocordat, surghiunit fiind, caută adăpost în casa ambasadorului Dessallurs, și **miniștrii Porții sunt plătiți** pentru ca să nu știe nimic despre această adăpostire. **Miniștrii Porții sunt în urmă plătiți**

pentru ca să obțină grațierea lui. **Miniștrii Porții sunt în sfârșit plătiți** pentru ca să-l pună din nou în scaunul domnesc, **să-l țină în scaun, să-l mute, să-l strămute**, într-un cuvânt, **miniștrii Porții sunt mereu plătiți**.

Pentru ca să poată mereu plăti, fanarioții se împart în mai multe grupe, fiecare grupă își pune câte un om în frunte și, când omul grupei ajunge a fi pus în scaunul domnesc, întreaga ceată pleacă cu dînsul, iară celelalte cete, rămase în Constantinopol, adună bani și încep a lucra ca să răstoarne pe noul voivod.

Voivodul nu plătește în bani datoriile sale către fanarioți: plătește în funcțiuni. Fieștecare fanariot își scoate banii din funcțiunea ce i s-a dat, din peșcheșuri și plocoane și din prețul funcțiunilor subalterne, pe care le dă altora. Astfel, **întreaga administrație, de la voivod la vătășel, devine o companie de exploatare**, și dacă ne dăm bine seama, ne încredințăm că **voivodul e mai mult samsarul decât șeful acestei companii, care își face operațiile cu termen foarte scurt și cu un risc foarte mare.**” (Mihai Eminescu, *Bucovina și Basarabia*, op. cit., p. 65)

Baronul Thugut i-a racolat pe ministrul de externe turc, Ismail Raif Bey și pe Costachi Moruzi, dragomanul Porții, prelucrându-i într-un serial diplomatic de conferințe secrete, nocturne. Un rol deosebit de important în „*afacerea Bucovina*”, a fost chiar **umbra de domn – Grigore Ghica**. El a petrecut 4 ani de zile în casa internunțului austriac, baronul Pencklern, (cei cu terminația numelui în ein, hen, child, ser, lern, lici ș.a. au o predilecție pentru aur și fariseism n.a.), care i-a dăruit chiriașului un ceasornic de aur, musafir ce ajunge dragoman și apoi voivod. Socrul lui Ghica, Iacovachi Riso era omul de încredere al cancelarului vienez, ca și Alexandru Ipsilanti, voivodul Munteniei.

Teza propusă de cancelarul Kaunitz și susținută de baronul Thugut la Poartă, argumenta că, „*luând stăpânirea Galiției, curtea din Viena va ocupa Bucovina, ca parte a Pocuției, uzurpată până atunci de moldoveni...*” (emisarii austrieci și Curtea lor, au citit invers, de la dreapta la stânga ca în ebraică, fiindcă Pocuția era gajul dat, plata Voevodului Petru Mușat, pentru împrumutul dat craiului polon, Vladislav Jagiello, deci **Pocuția era a moldovenilor. Moldova era ocupată de trupele comandate de comitele Romanzow și astfel Rusia era puterea, de la care curtea din Viena trebuia să câștige dreptul de a cere de la turci să i se cedeze Bucovina.**” (Mihai Eminescu, op. cit., p. 56)

Cu un peșcheș semnificativ, generalul-comite Romanzow s-a alăturat complotului diplomatic austriac, fiindcă, susține Kaunitz, „*noi i-am făcut acestuia un prezent de 5 000 galbeni și o tabatieră de aur împodobită cu briliante și după aceea am primit dovezi eclatante despre bunele intențiuni ale domnului general.*” (idem., p. 56)

Patru ani au durat negocierile dintre Viena, Constantinopol și St. Petersburg și când balanța a înclinat înspre Austria, baronul Barco, comandantul trupelor din Galiția a ocupat Bucovina. „*Viena a făcut o achiziție prețioasă pentru dânsa și mai mult și mai puțin supărătoare pentru Rusia. Nici o picătură de sânge nu a curs pentru câștigarea acestei provincii; iară sumele cheltuite spre a se pregăti negocierile și ocupațiunea sunt atât de neînsemnate...*” (Mihai Eminescu..., op. cit., p.61)

Să privim acum, **paița de voivod**, vorba profetului, conturat cu acrvia sa de mare și rafinat artist. „*Urât de țară, combătut în taină de mai toți boierii pământeni, năpăstuit de creditorii săi fideli, pus față cu iubirea de argint și cu disprețul miniștrilor turcești, în luptă necurmată cu fanarioții potrivnici din țară și din Constantinopol, un asemenea voivod e aruncat mereu la dreapta și la stânga, doarme pe spini, umblă pe jeratic și totdeauna își poartă viața în dinți... Țara, în fruntea căreia poate să stea un asemenea om strimtorat, nu e decât o adunătură de oameni, ce locuiesc numai ca din întâmplare împreună, și de la o asemenea țară avea Austria să-și ieie trei ținuturi frumoase și binecuvântate: districtele Cernăuților, Sucevei și Câmpulungului.*” (idem., p. 66)

Grigore Ghica a privit anexarea Bucovinei ca pe o afacere de care putea să profite. În scrisoarea răspuns către baronul șacal, Thugut, își demască aportul la trădare:

„Domnul meu!

Nu pot primi decât cu plăcere știrea despre amicalele puneri la cale între cele două imperii relativ la granițele din partea acestui principat; sperez că nu vă este necunoscută mulțumirea despre care am dat dovadă cu această ocaziune și, deși nu e vorba decât de **o pierdere destul de însemnată pentru Moldova**, vă pot asigura, domnul meu, că **am făcut tot ce atârna de mine**, contribuind în felul meu la **împlinirea acestei lucrări...**, spre a putea dovedi cât de mult țin la interesele M.L.I și R. fiind pe deplin încredințat că **mărinimozitatea lor va face, prin efectele ei generoase, și prin eficace semne de bunăvoință, ca nici țara, nici eu să nu simțim paguba acestei perderi,**” (idem., p. 75)

Parcă este **copia fidelă** a „**împlinirii lucrării**”, unde **satrapii politici** care, au supt și sfâșiat Nația, **nu simt paguba pierderilor...**, prin cedarea încă o dată de bună voie a Bucovinei de Nord, de către Carol al II-lea, în Iunie 1940, ori a Insulei Șerpilor din vremea rectorului-șef de **Cotroceni** al *Convenției democrației* sau triumghiul **Starâi-Stambul, Chilia și Bâstroe**, sub licuriciul Ecuson al falangei neolibérale de azi.

Vorba maestrului Ion Cristoiu: „**sunteți de-acord!**”

Întotdeauna când una dintre Țările valahe nu a avut Voievodul ei de geniu, de cremene, de foc, de jertfă și de biruință, boierii s-au prefăcut doar..., însă și-au sporit averile și urzelile trădătoare, iar poporul a rămas neputincios ca în cazul de față, simțind totuși că nu e vorba doar de schimbarea stăpânului, ci de **ruperea unei părți din trupul țării, deci și din trupul lor**, pentru care au lăcrimat des și cu mult sânge.

„**Împăratul Iosif II îi numește o populațiune pribeagă și nestatornică; și, în adevăr, ei sunt pribegi și nestatornici: e însă o bucată de pământ pe care se mișcă; sunt margini peste cari nu trec; sunt puncte de la cari nu se depărtează; ei se resfiră pe o anumită bucată de pământ, se răresc, dar rămân în atingere unii cu alții.**”

Moldoveanul, munteanul ori **olteanul** trec în Ardeal și se așează în câmpie, trec în Banatul Timișorii și în Țara Ungurească; oriunde ar trece însă, ei nu se așează decât între români ori în satul așezat numaidecât lângă cel din urmă sat românesc.” (Mihai Eminescu, op.cit., p. 67-68)

După ce Bucovina a fost smulsă de caracatița hasburgică „**raportul numeric între Români și ruteni în Bucovina, ni se prezenta ca: 87 811 la 21 114.**” (I.Nistor..., p, 83)

De la 1800 la 1813, populația Bucovinei atinge cifra de la **190.307**, la **215.575**, iar raportul numeric dintre români și ruteni n-a suferit modificări însemnate. („*Studien-Hof-Comission*” către Împăratul din 19 Noemvrie 1813, original, în arhivele Min. Cultelor și al Instrucțiunii din Viena, sign. 251/ 40, ex. 1814, fasc.18 A. Galiția). În Arhiva Academieii Române din București se află **98** de acte de natură politică și administrativă referitoare la starea Bucovinei între 1778-1849, cuprinzând porunci, patente imperiale, circulare ale guvernului Galiției. Textul tuturor acestor acte este redactat în limbile germană și română, ruteana nefiind socotită ca limbă a Galiției. (Biblioteca Acad. Române, *Creșterea Colectiunilor*, 1911, anul XIX, p. 323-329)

În Izvodul funcționarilor Bucovinei, emis de Budinszky la **1783**, aflăm, că din 8, 7 erau vlahi și unul polon. (I.Budinszky,*Beschreibung der Buccowiner Districts*, ed. Polek, . 36)

„**Aceasta, subliniază marele istoric Ion Nistor, dovedește că rutenii până la 1848 n-aveau nici un rol politic în țară, fiindcă numărul lor era prea neînsemnat și fiindcă erau socotiți ca pribegi, sosiți numai de curând în Bucovina.**”(I. Nistor, op. cit., p.140)

Până la 1848, polonii au contribuit la păstrarea caracterului românesc în Bucovina, apoi, conviețuirea valahi-ruteni, devine un conflict ce se adâncește, prin rutenizarea bucovinenilor, când raportul dintre băștinași și cei pripășiți în 1848 era de **209 293, Români**, cu **183 de sate curat moldave, 35 mixte și 108 907** ruteni, cu 87 de sate.

După **1871**, situația din Bucovina se înclină dramatic împotriva populației române majoritare. „**Nemții și ovreii cari se folosesc de limba germană dobândiră un rol precumpănitor în politica țerii. Pentru a storce puterea politică din mâinile Românilor, ei se întovărășiră și cu rutenii, punându-le în vedere concesiuni din vechea moștenire a Românilor în administrație, școală și biserică.** (I. Nistor, op. cit., p. 153)

După 1880, recensământul populației în Bucovina s-a făcut **pe temeiul limbii vorbite**, nu pe cel al principiului de naționalitate, declanșând oficial procesul de rutenizare a moldovenilor, astfel că la 1910, când Bucovina deja fusese rutenizată, avea numai **43** de sate curat române, 232 sate mixte și 60 de sate rutene. Un fenomen surprinzător s-a produs cu seminția „**aleasă**”. „**La ocupare (1779) s-au numărat în Bucovina 526 familii cu 2 630 suflete evreești. Numărarea de la 1910 arată în Bucovina 102 919 evrei. În mod așa de extraordinar a sporit numărul evreilor?!**” (ibid., op. cit., p. 178)

Sub hasburgii, Bucovina a rămas o provincie valahă. Populația a sporit, s-a dezvoltat, s-au construit șosele, poduri, gări, s-au înființat școli, s-a organizat biserica, s-a ridicat palatul chiriarhal, „**se așează colonii de negustori armeni, se izgonesc arendașii ovrei din țară, se fac pregătiri din 1785, pentru împroprietărirea țăranilor și peste puțin mănăstirile, călugării și călugărițele se reduc și averile mănăstirești se iau din mâinile lor, se masează însă un fond religionar al creștinilor ortodocși din Bucovina...**”

Niciodată nu s-au luat însă măsuri directe contra românilor, ci din contră, totdeauna li s-a dat puțința de a se lupta cu adversarii lor. Deși viața publică avea un caracter străin, în biserică și în școală, în

familie și în societăți de cultură, **românii puteau dezvolta individualitatea lor națională** cu atât mai sigur, cu cât regimul austriac niciodată nu a luat măsuri spre a face să înceteze contactul între dâșii și frații lor din România și din Ardeal.” (Mihai Eminescu, op. cit., p. 79)

Revoluția bolșevică declanșată în Rusia țaristă, la 1917, condusă de marele proletar Lenin, finanțat economic de puterea politică germană și hasburgică a avut urmări surprinzătoare: biruința comunismului, distrugerea țarismului, distrugerea imperiilor austro-ungar și german, desprinderea principatelor române din caracatița hasburgică, care alături de eroismul și martiriul Oștirii Române în frunte cu bravii ei Comandanți au săvârșit Întregirea României Mari, dar tot bolșevicii ne-au smuls provinciile românești.

Asociația Românilor Bucovineni și Transilvăneni, Elita care a strigat prin *Glasul Bucovinei*, dârzenia, jertfa Oștirii bucovinene, au urzit *Adunarea Constituantă* care, a pregătit Congresul General al Bucovinei, desfășurat între 15/ 28 Nov.1918, adoptând o moțiune în unanimitate, și a decis, **„unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei cu România, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României.”** (Ioan I.Nistor, *Unirea Bucovinei*. 20 noiembrie 1918, București, 1928, p. 61)

Unirea română n-a rămas pe vecie, grație incapacității coruptului și imoralului monarh Carol al II-lea, care a permis cu ușurință, fără glasul țării, smulgerea Bucovinei de Nord.

Urmarea cedărilor repetate de către conducătorii străini de țară, de neam și de Dumnezeu a făcut ca **BUCOVINA de NORD, SĂ NU COBOARE de pe CRUCE.**

Austria a fost **Ana și Caiafa**, care a condamnat Bucovina la răstignire. Jertfa Oștirii române și a bravilor ei Comandanți au readus-o la Sânul Mamei. U.R.S.S.-ul cu sprijinul regelui Carol al II-lea a smuls-o iar, de la Sânul matern, în 1940, îmbrăcând-o în purpură spre profanare și răstignire. **Mareșalul Antonescu** și brava sa Armată, au redat-o pentru o clipă Mamei, dar netrebnicul și trădătorul rege Mihai I, a palmuit-o, a scuipat-o, a purtat-o cu lemnul crucii spre batjocură, i-a pus cunună de spini pe cap, i-a dat să bea oțet și fiere, pentru ca **Ucraina să o țintească în piroane pe Cruce...**

Paradoxal, Dictatorul român, dar patriot, **Nicolae Ceaușescu**, **„a condamnat la Congresul al XIV-lea al P.C. din R., Pactul Molotov-Ribbentrop, cerând lichidarea consecințelor acestui pact, ceea ce însemna revendicarea, teritoriilor răpite de URSS în 1940.”** (Florin Constantiniu, *România între 1944 și 1989*, în *O Istorie a Românilor, Fundația Culturală Română*, Centru Studii Transilvane, Cluj-Napoca, 1998)

După, 1989, uzurpatorii lui Nicolae Ceaușescu și ai Țării, au „plătit” martori mincinoși, să declare că **Trupul Bucovinei de Nord** a fost furat de *Apostolii de pe Cruce...*

Răpită de austrieci, furată de ruteni, sfâșiată de ucraineni, aruncată disperării de neociocoi din România de azi, Bucovina de Nord rămâne în continuare Răstignită.

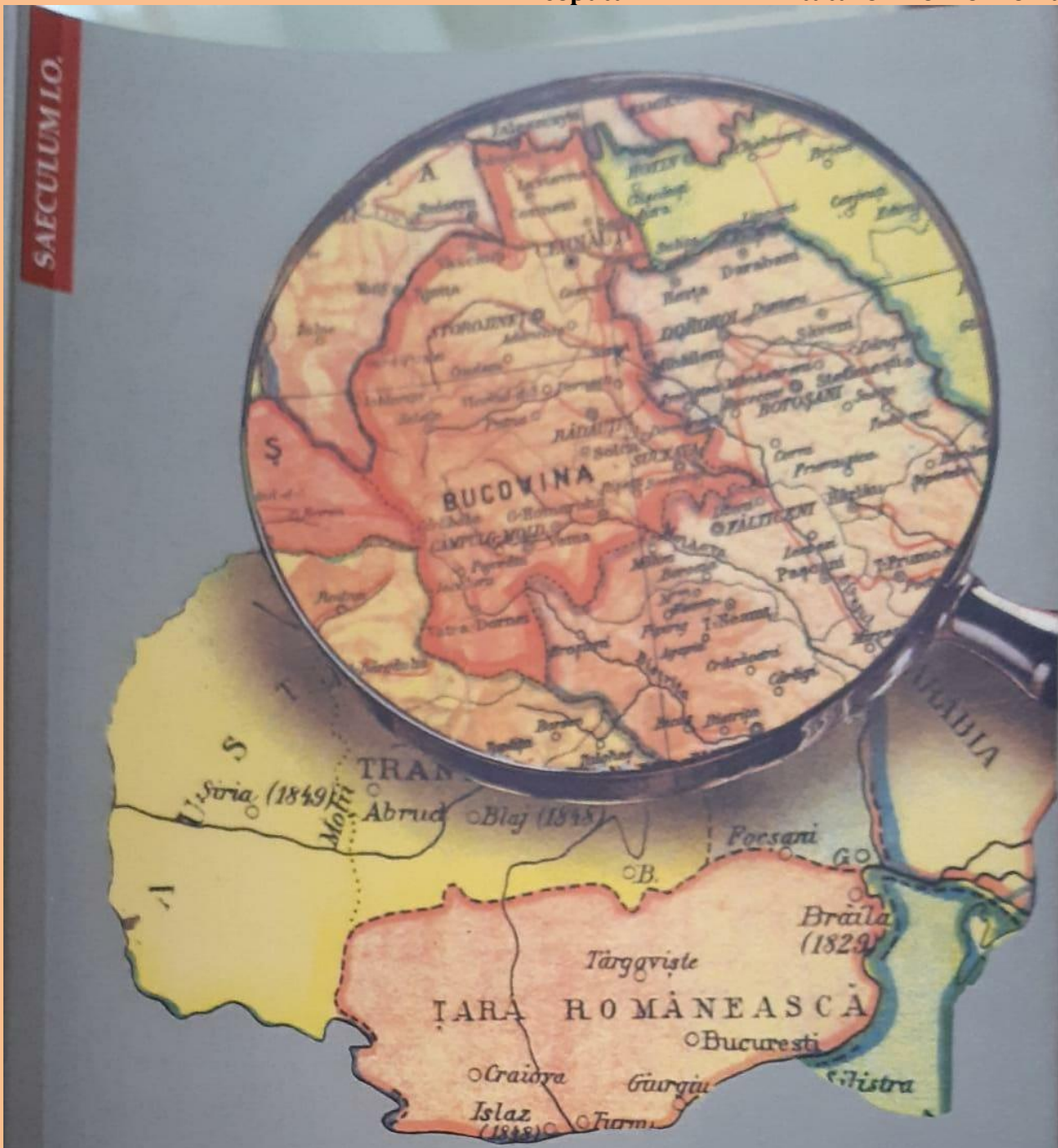
Cruzimea și crimele de astăzi comise de **rutenii-ucraineni** asmuțiți de liderul-actoraș, „războinic” ce, își joacă *rolul vieții*, dar care a distrus propria țară, iar pe deasupra **a declanșat asasinarea istorică a valahilor bucovineni prin interzicerea limbii materne-româna, prin distrugerea tradiției, culturii, școlilor, Bisericii ortodoxe, prin atentatul continuu comis asupra Clerului bucovinean și asupra creștinilor ortodocși români, și aceasta**, după ce, Valahii ortodocși din România, i-au primit pe **ruteni** în casele lor, în familiile lor, în bisericile lor, în școlile lor, în locurile lor de muncă..., **și aceasta**, după ce, statul neociocoiesc, ocult a luat pâinea de la gura săracilor din România și le-a oferit-o rutenilor alături de multe bunătăți și favoruri.

BUCOVINA CEA MARTIRĂ

„La Putna, în sălașul sfânt, trozni o piatră de mormânt/ Și un bătrân cu capul nins zbucni în hohote de plâns.../ O rază de Lumină Lină...Și doar un bocet în surdină.../ Poate greșise, în neștire, alegând loc de Monastire?...// Sfârtecată...Maltratată...Tot mai mult înstrăinată.../ Ștefan tace și se miră...Bucovina cea martiră!/ Pe buza sfântului mormânt, cu barba până la pământ/ **Un moș de cincisute de ani** stă sprijinit în pumn, avan.../ Un dangăt tulbură Altare... E Buga! Clopotul cel Mare.../ Un semn divin în tihna serii? **Au poate-i ceasul Învierii?...// Părăsită...Umilită...Fără vină-nvinuită.../ Ștefan tace și se miră...Bucovina cea martiră!// Călugării de prin chilli sporesc afară, zurbagii.../ Sihastru-și părăsește schitul și-n frunte cu Arhimandritul/ Aleargă buimăciți pe scări, cuprinși de negre întrebări.../ Dar ușa...Ușa e zidită! Pe dinăuntru zăvorâtă...// Ocupată...Deportată...Acum **ucrainizată...**/ Ștefan tace și se miră...Bucovina cea martiră!// Trezit din somnu-i chinuit, cu fân în plete, uluit-/ Din turnul de la poarta veche, **Poetul nostru nepereche/ Țâșni spre gangul înclinat, vociferând, înfuriat.../ Vai, Doamne, cum să ogoiescu și sufletul lui Eminescu?...// Ponegrită...înjosită...De niște satrapii ciuntită.../ Ștefan tace și se miră... Bucovina cea martiră!”** (Mihai Prepeliciță, *Bucovina cea Martiră*, partea I, Ed. Printech, 2006)**

SUFERINȚĂ și LACRIMI PENTRU SORA NOASTRĂ BUCOVINA DE NORD!

1 MARTIE - Începutul PRIMĂVERII tuturor Florilor românești!

Mihai Eminescu

RĂPIREA BUCOVINEI

DOCUMENTE
REVELATORII